

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

26. februar 2015 *

»Appel — artikel 340, stk. 1, TEUF — Unionens ansvar i kontraktforhold — artikel 272 TEUF — voldgiftsbestemmelse — sjette rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration — kontrakter vedrørende Ontogov-, FIT- og RACWeb-projekterne — støtteberettigede omkostninger og beløb udbetalt af Kommissionen — anerkendelsessøgsmål — manglende eksisterende og faktisk retlig interesse«

I sag C-564/13 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 31. oktober 2013,

Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion, Athen (Grækenland), ved dikigoroι V. Christianos og S. Paliou,

sagsøger,

den anden part i appelsagen:

Europa-Kommissionen ved R. Lyal, B. Conte og D. Triantafyllou, som befuldmægtigede, bistået af avocat S. Drakakakis,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, T. von Danwitz, og dommerne C. Vajda (refererende dommer), A. Rosas, E. Juhász og D. Šváby,

generaladvokat: J. Kokott

justitssekretær: ekspeditionssekretær L. Hewlett,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 24. september 2014,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. november 2014,

afsagt følgende

* Processprog: græsk.

Dom

- 1 I appelskriftet har Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion nedlagt påstand om ophævelse af kendelse afsagt af Den Europæiske Unions Ret, Planet mod Kommissionen (T-489/12, EU:T:2013:496, herefter »den appellerede kendelse«), hvorved Retten afviste det søgsmål, der var anlagt af selskabet i henhold til artikel 272 TEUF og artikel 340, stk. 1, TEUF med påstand om, at det fastsloges, at Europa-Kommissionen havde tilsidesat flere kontrakter, der var indgået med selskabet, ved at afvise personaleudgifter til sagsøgerens ledende personale, og dermed, at disse udgifter var støtteberettigede og ikke skulle tilbagebetales til Kommissionen.

Sagens faktiske omstændigheder

- 2 Sagens faktiske omstændigheder beskrives således i præmis 1-22 i den appellerede kendelse:
 - »1 Appellanten, PLANET AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion, er en rådgivende virksomhed inden for virksomhedsledelse og projekter. Selskabet samarbejder med internationale og europæiske partnere, herunder Kommissionen [...], inden for strategisk rådgivning, informatik og projektledelse.
 - 2 Denne sag omhandler Kommissionens rettigheder og forpligtelser, som følger af de kontrakter, som Kommissionen har indgået med appellanten vedrørende tre forskningsprojekter. Disse kontrakter var baseret på Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse nr. 1513/2002/EF af 27. juni 2002 om Det Europæiske Fællesskabs sjette rammeprogram for forskning, teknologisk udvikling og demonstration som bidrag til realiseringen af det europæiske forskningsrum og til innovation (2002-2006) (EFT L 232, s. 1).
 - 3 Det drejer sig navnlig om kontrakter indgået mellem Det Europæiske Fællesskab, repræsenteret ved Kommissionen, og:
 - appellanten, i sin egenskab af koordinator og medlem af et konsortium, undertegnet den 17. december 2003 for projektet »Ontology enabled E-Gov Service Configuration« (Ontogov nr. 507237)
 - Forschungszentrum Informatik an der Universität Karlsruhe, i sin egenskab af koordinator for et konsortium, som appellanten var medlem af, undertegnet den 21. december 2005 for projektet »Fostering self-adaptive e-government service improvement using semantic technologies« (FIT nr. 27090)
 - appellanten, i sin egenskab af koordinator og medlem af et konsortium, undertegnet den 18. december 2006 for projektet »Risk Assessment for Customs in Western Balkans« (RACWeb nr. 45101) (herefter under ét »de omhandlede kontrakter«).
 - 4 Artikel II.24, stk. 1, litra a), i de omhandlede kontrakter fastsætter, at Den Europæiske Unions finansielle bidrag er baseret på støtteberettigede omkostninger, som er anmeldt af kontrahenterne.
 - 5 I overensstemmelse med artikel II.8 i de omhandlede kontrakter skal Kommissionen, inden den tilbagebetaler de omkostninger, som er anmeldt af konsortiet og/eller kontrahenterne ved slutningen af hver rapporteringsperiode, vurdere og godkende rapporterne og de andre resultater. Det følger af samme artikels stk. 4, at Kommissionens godkendelse af en rapport ikke indebærer, at en revision eller kontrol, som kan gennemføres i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel II.29, udelades.

6 Artikel II.29 i de omhandlede kontrakter fastsætter følgende:

»1. Kommissionen kan når som helst i kontraktens løbetid og op til fem år efter projektets afslutning lade foretage revisioner enten ved eksterne videnskabelige eller teknologiske eksperter eller revisorer eller ved Kommissionens egne tjenestegrene, herunder Det Europæiske Kontor til Bekæmpelse af Svig. Sådanne revisioner kan omfatte videnskabelige, finansielle, teknologiske eller andre aspekter (såsom bogførings- og ledelsesprincipper), der vedrører den korrekte gennemførelse af projektet og kontrakten. Enhver revision er fortrolig. Ethvert skyldigt beløb til Kommissionen som følge af resultaterne af en sådan revision kan gøres til genstand for tilbagesøgning som nævnt i artikel II.31. [...]

2. Kontrahenterne stiller direkte alle detaljerede oplysninger, som Kommissionen måtte anmode om, til rådighed for denne til brug ved dennes kontrol af, hvorvidt kontrakten forvaltes og gennemføres korrekt.

3. Kontrahenterne opbevarer originalen eller i særlige tilfælde behørigt dokumenterede, bekræftede kopier af alt skriftligt materiale vedrørende kontrakten i fem år efter projektets afslutning. Dette skriftlige materiale stilles efter anmodning til rådighed for Kommissionen i forbindelse med gennemførelsen af revisioner som led i kontrakten.«

7 Det følger af artikel II.31, stk. 1, i de omhandlede kontrakter, at »såfremt et beløb er uberettiget udbetalt til kontrahenten eller hvis tilbagesøgning er berettiget i henhold til bestemmelserne i kontrakten, forpligter kontrahenten sig til at betale Kommissionen det pågældende beløb på de vilkår og inden for den frist, som denne fastsætter«.

8 Endelig er kontrakterne ifølge disses artikel 12 underlagt belgisk ret. Artikel 13 bestemmer, at »De Europæiske Fællesskabers Ret eller [...] Domstol har alt efter omstændighederne kompetence til at påkende tvister mellem Fællesskabet og kontrahenterne hvad angår denne kontrakts gyldighed, anvendelse og fortolkning«.

9 I perioden mellem den 17. og den 21. november 2008 samt den 4. december 2008 gennemførte et eksternt revisionsfirma – på vegne af kontoret for ekstern revision i Kommissionens Generaldirektorat (GD) for »Informationssamfundet og Medier« (herefter »GD Information«) – en finansiell revision af appellanten med fokus på de omkostninger, der var anmeldt for nogle perioder vedrørende projekterne Ontogov, FIT og RACWeb.

10 Ved e-mail af 8. april 2009 tilsendte revisionsfirmaet appellanten den foreløbige revisionsrapport, som bl.a. satte spørgsmålstejn ved personaleudgifterne til tre medlemmer af [appellantens] øverste ledelse (herefter »de omtvistede omkostninger«).

11 Den 29. maj 2009 fremsatte appellanten sine bemærkninger til den foreløbige revisionsrapport.

12 Den 10. juli 2009 indgav appellanten en erklæring om reviderede omkostninger, hvorved selskabet fulgte visse anbefalinger fra revisionsselskabet.

13 Ved skrivelse af 11. november 2009 redegjorde GD Informations kontor for ekstern revision for grundene til, hvorfor kontoret fastholdt de konklusioner, der var præsenteret i den foreløbige revisionsrapport, og fremsendte den endelige revisionsrapport til appellanten.

14 Ved skrivelse af 23. december 2009 bestred appellanten retmæssigheden af revisionen og indbød Kommissionen til et møde, for at selskabet kunne afgive detaljerede oplysninger vedrørende sine indvendinger.

- 15 Den 4. marts 2010 fandt et møde sted mellem appellanten og GD Informations kontor for ekstern revision. Det blev aftalt, at appellanten skulle give Kommissionen supplerende oplysninger vedrørende sin øverste ledelses deltagelse.
- 16 Ved skrivelse af 19. april 2010 fremsendte appellanten Kommissionen den yderligere dokumentation, som den havde forpligtet sig til at levere.
- 17 Ved skrivelse af 10. maj 2010 meddelte GD Informations kontor for ekstern revision appellanten, at den havde til hensigt at foretage en supplerende kontrol (follow-up audit) på appellants hjemsted og fremsendte en liste over de dokumenter, der skulle fremlægges under kontrollen. Denne kontrol fandt sted mellem den 20. og den 22. juli 2010.
- 18 Den 3. september og den 9. december 2010 fremlagde appellanten de yderligere oplysninger, der blev anmodet om under den nævnte supplerende kontrol.
- 19 Ved skrivelse af 22. december 2010 meddelte GD Informations kontor for ekstern revision appellanten, at kontoret havde besluttet at tage konklusionerne i rapporten op til delvis fornyet overvejelse, idet kontoret godkendte visse udgifter, men at det fastholdt konklusionerne angående de omtvistede omkostninger.
- 20 Ved skrivelse af 11. februar 2011 fremsatte appellanten sine bemærkninger til de reviderede konklusioner i revisionsrapporten.
- 21 Ved skrivelse af 10. april 2012 svarede GD Informations kontor for ekstern revision, at det fastholdt stort set alle sine konklusioner angående de omtvistede omkostninger.
- 22 Ved skrivelse af 21. maj 2012 gentog appellanten sin holdning angående de omtvistede omkostningers støtteberettigelse.«

Retsforhandlingerne ved Retten og den appellerede kendelse

- 3 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. november 2012 anlagde appellanten i medfør af artikel 272 TEUF og artikel 340, stk. 1, TEUF sag med påstand om, at Kommissionen havde tilsidesat flere kontrakter indgået med appellanten, idet den havde afvist de omtvistede omkostninger, og at disse omkostninger var støtteberettigede og ikke skulle tilbagebetales til Kommissionen.
- 4 Den 24. januar 2013 fremsatte Kommissionen en formalitetsindsigelse i henhold til artikel 114, stk. 1, i Rettens procesreglement. Den 11. marts 2013 indgav appellanten bemærkninger til Kommissionens formalitetsindsigelse.
- 5 Ved den appellerede kendelse tog Retten Kommissionens formalitetsindsigelse til følge, idet den fastslog, at appellanten ikke havde en eksisterende og faktisk søgsmålsinteresse på tidspunktet for sagens anlæggelse.

Parternes påstande for Domstolen

- 6 Appellanten har nedlagt følgende påstande for Domstolen:
 - Den appellerede kendelse ophæves.
 - Sagen hjemvises til Retten med henblik på, at denne træffer afgørelse om realiteten.

— Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger.

- 7 Kommissionen har nedlagt påstand om, at appellen forkastes som åbenbart ugrundet.

Appellen

Parternes argumenter

- 8 Ved et enkelt anbringende om annulation har appellanten gjort gældende, at Retten begik en retlig fejl ved i præmis 31-35, 37, 38, 42-45 og 50 i den appellerede kendelse at fastslå, at appellanten ikke havde en eksisterende og faktisk søgsmålsinteresse på tidspunktet for anlæggelsen af sagen i henhold til artikel 272 TEUF og artikel 340, stk. 1, TEUF.
- 9 Appellanten har gjort gældende, at den fornødne retlige interesse i forbindelse med et anerkendelsessøgsmål med påstand om anerkendelse af Unionens ansvar i kontraktforhold i henhold til artikel 272 TEUF og artikel 340, stk. 1, TEUF – som det søgsmål, der er anlagt ved Retten – har et andet indhold end den fornødne retlige interesse i forbindelse med andre søgsmål inden for EU-retten, såsom annulationssøgsmål og erstatningssøgsmål.
- 10 Ifølge appellanten foreligger der fornøden retlig interesse i forbindelse med et sådant anerkendelsessøgsmål med påstand om anerkendelse af Unionens ansvar i kontraktforhold, når medkontrahenten eller dennes beføjede repræsentant konstaterer en alvorlig, systematisk og gentagen anfægtelse af en kontraktmæssig rettighed, hvilket rimeligvis giver anledning til usikkerhed om eksistensen af, omfanget af og den frie udøvelse af den pågældendes rettighed. Følgelig kræver fornøden retlig interesse i forbindelse med et søgsmål om ansvar i kontraktforhold ikke, at en endelig bebyrdende retsakt er blevet vedtaget af Kommissionen, eller at der foreligger et tab.
- 11 I den foreliggende sag er appellanten af den opfattelse, at hans retlige interesse ikke er hypotetisk, men at den er eksisterende og faktisk, eftersom de gentagne anfægtelser fra Kommissionens side havde skabt en usikkerhed om appellantens ret til at anføre vederlagene til den øverste ledelse som direkte støtteberettigede omkostninger.
- 12 I lyset af disse principper er appellanten af den opfattelse, at Retten i den appellerede kendelses præmis 34, sammenholdt med kendelsens præmis 45, 35, 37, 38 og 42, anvendte kriteriet om fornøden retlig interesse for at anlægge et annulationssøgsmål fejlagtigt, nemlig at der foreligger en endelig retsakt. Appellanten er ligeledes af den opfattelse, at Retten i den appellerede kendelses præmis 42-44 anvendte kriteriet om fornøden retlig interesse for at anlægge et erstatningssøgsmål fejlagtigt, nemlig at der foreligger et reelt tab.
- 13 Appellanten har anført, at Retten i den appellerede kendelses præmis 50 fejlagtigt fastslog, at appellantens retlige interesse først kunne være eksisterende og faktisk efter Kommissionens udstedelse af en indtægtsordre eller enhver anden akt. Dette krav medfører en retlig usikkerhed på lang sigt for enkeltpersoner, for så vidt som disse er forpligtet til at afvente udstedelsen af en indtægtsordre på trods af, at Kommissionen allerede har anfægtet deres kontraktmæssige rettighed på alvorlig, gentagen og systematisk vis.
- 14 Kommissionen er af den opfattelse, at Retten ikke begik en fejl ved at fastslå, at appellanten ikke havde en eksisterende og faktisk retlig interesse på tidspunktet for anlæggelsen af sagen med påstand om misligholdelse af Kommissionens kontraktlige forpligtelser i henhold til artikel 272 TEUF og artikel 340, stk. 1, TEUF.

- 15 For det første har Kommissionen gjort gældende, at Retten ikke støttede den appellerede kendelse på betingelserne for et annullationssøgsmåls antagelse til realitetsbehandling. Retten støttede navnlig ikke sin vurdering på, at der ikke forelå en bebyrdende retsakt som omhandlet i artikel 263 TEUF.
- 16 For det andet har Kommissionen anført, at den ikke har anfægtet appellants rettigheder i henhold til kontrakten, eftersom den ikke har udstedt en debetnota med henblik på at kræve de omtvistede omkostninger tilbagebetalt. Kommissionen har i denne henseende påpeget, at artikel II.29, stk. 1, i de omhandlede kontrakter med appellant bestemmer, at »de beløb, der skal betales af Kommissionen på baggrund af resultaterne af disse revisioner, kan blive genstand for tilbagesøgning«. I overensstemmelse med denne bestemmelse medfører udarbejdelsen af en endelig ugunstig rapport ikke automatisk en tilbagesøgning af de omtvistede omkostninger, eftersom Kommissionens kompetente tjenestegrene har et skøn med hensyn til at kræve omkostningerne tilbagebetalt eller ej. Så meget desto mere kan udarbejdelsen af en ugunstig rapport af dets interne tjenestegrene – selv om revisionsproceduren ikke var afsluttet – i den foreliggende sag ikke anses for en anfægtelse af appellants rettigheder i henhold til kontrakten. Det er Kommissionens opfattelse, at der i sidste ende ikke findes en tvist mellem de kontraherende parter, eftersom ingen af dem har taget konkrete tiltag for at håndhæve anvendelsen af et kontraktvilkår, som parterne er uenige om.
- 17 For det tredje er Kommissionen af den opfattelse, at den omstændighed, at den endnu ikke har udstedt en debetnota, ikke har negative følger for appellant. Denne situation medfører ingen retlig usikkerhed, eftersom Kommissionens mulighed for at kræve en tilbagebetaling på den ene side er underlagt forældelse i overensstemmelse med bestemmelserne i national aftaleret, og en eventuel indtægtsordre på den anden side er underlagt fuld domstolskontrol.

Domstolens bemærkninger

- 18 Indledningsvis bemærkes, at appellant ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 8. november 2012 har anlagt et anerkendelsessøgsmål navnlig i medfør af artikel 272 TEUF. Som generaladvokaten har anført i punkt 16 i sit forslag til afgørelse, er genstanden for det af appellant anlagte søgsmål nemlig ikke en opfyldelse af et krav fra Kommissionens side, men en retsafgørelse fra Unionens retsinstansers side, som anerkender, at appellant kan beholde de beløb, der allerede er betalt af Kommissionen i medfør af de omhandlede kontrakter.
- 19 Henset til den deklaratoriske karakter af det søgsmål, som appellant har anlagt ved Retten, er det nødvendigt at efterprøve, om Unionens retsinstanser har kompetence til at påkende et sådant søgsmål, og dette uanset den omstændighed, at Kommissionen hverken under retsforhandlingerne ved Retten eller under nærværende sag har gjort gældende, at Retten ikke har kompetence.
- 20 Er der tale om spørgsmål, der vedrører Unionens retsinstansers kompetence, skal Unionens retsinstanser behandle dem ex officio, selv om ingen af parterne har anmodet herom (jf. i denne retning domme Tyskland mod Den Høje Myndighed, 19/58, EU:C:1960:19, org.ref.: s. 488, og Ferriera Valsabbia m.fl. mod Kommissionen, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78-228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 og 85/79, EU:C:1980:81, præmis 7). Desuden er parterne blevet anmodet om at fremsætte bemærkninger til dette spørgsmål, som Domstolen har rejst ex officio.
- 21 I denne henseende har Domstolen allerede haft lejlighed til at fastslå, at mens Domstolen på grundlag af en voldgiftsklausul vedtaget i henhold til artikel 272 TEUF efter omstændighederne skal træffe afgørelse i en tvist på grundlag af de nationale retsregler, der skal anvendes på kontrakten, hviler dens kompetence til at pådømme en tvist vedrørende denne kontrakt derimod alene på denne artikel og voldgiftsklausulen, og nationale retsregler kan ikke påberåbes over for Domstolen som angiveligt værende til hinder for dens kompetence (domme Kommissionen mod Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, præmis 10, og Kommissionen mod Feilhauer, C-209/90, EU:C:1992:172, præmis 13).

- 22 I henhold til artikel 272 TEUF, sammenholdt med artikel 256 TEUF, har Retten kompetence til at træffe afgørelse i første instans i medfør af en voldgiftsklausul, som indeholdes i en af Unionen eller en på Unionens vegne indgået offentligretlig eller privatretlig kontrakt.
- 23 Det fremgår af det ovenstående, at artikel 272 TEUF udgør en særbestemmelse, der gør det muligt at anlægge sag ved Unionens retsinstanser i medfør af en voldgiftsklausul, som parterne har aftalt i offentligretlige eller privatretlige kontrakter, og som ikke begrænser karakteren af det søgsmål, der er anlagt ved Unionens retsinstanser.
- 24 I nærværende sag skal det dog efterprøves, om den voldgiftsklausul, som er indføjet i de omhandlede kontrakter, indrømmer Retten en kompetence til at påkende det anerkendelsessøgsmål, som appellanten har anlagt.
- 25 Det fremgår af voldgiftsklausulen, der er fastsat i de omhandlede kontrakters artikel 13, at Retten eller Domstolen alt efter omstændighederne har kompetence til at påkende tvister mellem Unionen og kontrahenterne hvad angår disse kontrakters gyldighed, anvendelse eller fortolkning. Heraf følger, at denne voldgiftsklausul heller ikke begrænser Rettens eller Domstolens kompetence hvad angår søgsmålets karakter.
- 26 Henset til dens ordlyd er den nævnte voldgiftsklausul således i stand til at danne grundlag for Rettens eller Domstolens påkendelse af et anerkendelsessøgsmål som det i hovedsagen omhandlede vedrørende en tvist mellem Unionen og appellanten om de nævnte kontrakters gyldighed, anvendelse og fortolkning.
- 27 I denne henseende kan der næppe herske tvivl om, at den ved Retten anlagte sag vedrørte fortolkningen af de omhandlede kontrakter og navnlig de omtvistede omkostningers støtteberettigelse i forhold til disse kontrakter.
- 28 I den appellerede kendelse fastslog Retten imidlertid, at appellanten på tidspunktet for søgsmålets anlæggelse ikke havde godtgjort, at søgsmålet var baseret på en eksisterende og faktisk interesse, som krævede en retsbeskyttelse.
- 29 Det er appellants opfattelse, at Retten derved har begået en retlig fejl, for så vidt som det i forbindelse med et anerkendelsessøgsmål – for at der kan foreligge en sådan interesse – er tilstrækkeligt, at en rettighed i henhold til kontrakten anfægtes på alvorlig, systematisk og gentagen vis af en af kontraktparterne, hvilket giver anledning til usikkerhed for en af kontrahenterne hvad angår eksistensen eller omfanget af denne rettighed. Denne betingelse er opfyldt i nærværende sag, eftersom Kommissionen på alvorlig, systematisk og gentagen vis har anfægtet appellants ret til godtgørelse af de omtvistede omkostninger.
- 30 Kommissionen har anført, at den af de grunde, der er sammenfattet i denne doms præmis 16, ikke har anfægtet appellants rettigheder i henhold til kontrakten. I det væsentlige har Kommissionen gjort gældende, at den på tidspunktet for appellants anlæg af sagen ved Retten endnu ikke havde krævet de omtvistede omkostninger tilbagebetalt ved udstedelsen af en debetnota, og at disse omkostningers støtteberettigelse var genstand for en ikke-afsluttet revisionsproces, hvis endelige rapport i alle tilfælde ikke er bindende for Kommissionens inddrivelsestjenester i medfør af artikel II.29, stk. 1, i de omhandlede kontrakter.
- 31 I denne henseende bemærkes, at en sagsøgers retlige interesse for så vidt angår sagens genstand skal foreligge på tidspunktet for sagens anlæggelse, idet sagen i modsat fald afvises (jf. analogt for så vidt angår annullationssøgsmål domme Wunenburger mod Kommissionen, C-362/05 P, EU:C:2007:322, præmis 42, og Cañas mod Kommissionen, C-269/12 P, EU:C:2013:415, præmis 15).

- 32 Ifølge Rettens konklusioner i den appellerede kendelses præmis 34 havde Kommissionens kompetente tjenestegren på tidspunktet for denne sags anlæggelse imidlertid endnu ikke udstedt nogen anmodning om tilbagebetaling af afholdte udgifter i forbindelse med de omhandlede kontrakter. Endvidere har Retten i præmis 35 i den appellerede kendelse præciseret, at de omtvistede omkostningers støtteberettigelse var genstand for en revisionsprocedure, som kun er en forudgående og forberedende procedure, som er adskilt fra den procedure, der eventuelt kan føre til en tilbagesøgning, idet denne sidstnævnte foretages af Kommissionens operationelle tjenestegrene.
- 33 Det fremgår desuden af den appellerede kendelses præmis 36-39, at denne revisionsprocedure endnu ikke var blevet afsluttet på tidspunktet for appellants anlæggelse af sagen, og at Kommissionens tjenestegren, som er ansvarlig for denne revision, selv efter dette tidspunkt fortsat var i dialog med appellantens om en eventuel ændring af denne revisions foreløbige konklusioner.
- 34 Henset til de omstændigheder, der er anført i denne doms præmis 32 og 33, kan appellantens ikke med føje gøre gældende, at selskabet på tidspunktet for sags anlæggelse ved Retten havde en eksisterende og faktisk interesse, som krævede en retsbeskyttelse.
- 35 Eftersom de omtvistede omkostningers støtteberettigelse nemlig stadig er genstand for en revisionsprocedure, hvis endelige rapport i alle tilfælde ikke er bindende for Kommissionens inddrivelsestjenester, skal det konstateres, at Kommissionen endnu ikke endeligt havde fastlagt de omkostninger, som den i forhold til de relevante bestemmelser i de omhandlede kontrakter betragtede som ikke-støtteberettigede. Spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang de nævnte omkostninger reelt kunne give anledning til en anmodning om tilbagebetaling fra Kommissionen, forblev usikkert. Dermed havde appellantens ikke en retlig interesse på tidspunktet for sags anlæggelse.
- 36 Det følger af det ovenstående, at Retten ikke begik en retlig fejl ved at fastslå, at appellantens på tidspunktet for sags anlæggelse ikke havde en eksisterende og faktisk interesse, som krævede en retsbeskyttelse.
- 37 Det fremgår af det ovenstående, at det anbringende, som appellantens har fremsat til støtte for appellen, ikke kan tages til følge, og følgelig må appellen forkastes i det hele.

Sagens omkostninger

- 38 I henhold til Domstolens procesreglements artikel 184, stk. 2, træffer Domstolen afgørelse om sags omkostninger, såfremt appellen forkastes. I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder tilsvarende anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sags omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.
- 39 Da Kommissionen ikke har nedlagt påstand om, at appellantens tilpligtes at betale sags omkostninger, bærer appellantens og Kommissionen hver deres egne omkostninger.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Femte Afdeling):

1) Appellen forkastes.

2) Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion og Europa-Kommissionen bærer hver deres egne omkostninger.

Underskrifter